

torní. Je proto pro posouzení sporné otázky zcela nerozhodným, zdali pomocná třída, o kterou jde, může býti uznána za veřejnou třídu ve smyslu § 2 říšského školského zákona, čili nic. Opačný názor stížnosti nelze proto uznati správným.

Stížnost míní však dále, že i v tom případě, že by veřejnost pomocné třídy, o kterou jde, bylo posuzovati nikoli podle říšského školského zákona, nýbrž výlučně jen podle zákona č. 86/1929 Sb., zmíněnou pomocnou třídu nutno uznati veřejnou pomocnou třídou ve smyslu zákona č. 86/1929 Sb., poněvadž tento zákon nabyl dnem 1. ledna 1929 účinnosti a tato třída právě se zřetelem k osnově tohoto zákona byla zřízena, a poněvadž dále osobní náklad se hradí tímž způsobem jako při učitelských silách na veřejných obecných školách, ježto zem. škol. rada poskytla st-li placenou dovolenou, takže služební požitky se poukazovaly st-li jako dříve tak i potom z okr. školní pokladny, kdežto věcný náklad nesla obec.

I kdyby se připustilo, že pomocnou třídu, která byla zřízena teprve po 1. lednu 1929 a se zřetelem na právě projednávanou osnovu zákona a za splnění podmínek, které později zákon stanovil, bylo by pokládati za veřejnou pomocnou třídu, nemohla by býti stížnost uznána důvodnou, ježto tvrzení stížnosti, že se náklad hradil stejným způsobem jako u učitelských sil na obecných školách veřejných, není správný, neboť v tom, že st-li byla za účelem vyučování v oné pomocné třídě poskytnuta placená dovolená, nelze spatřovati hrazení osobního nákladu této pomocné třídy, ježto na služební požitky, které byly vypláceny st-li, nutno pohlížeti nikoli jako na požitky spojené s místem na pomocné třídě, nýbrž jako na jeho pravidelné požitky, spojené s učitelským místem na škole obecné.

Pomocnou třídu, o kterou jde, nelze tudíž až do okamžiku její přeměny podle § 20 zákona č. 86/1929 Sb. považovati za veřejnou pomocnou třídu, zřízenou na základě zákona č. 86/1929 Sb. Ale pak st-li nemá až do zmíněné přeměny nároku na služební přírůstek stanovený v § 11 odst. 3 cit. zákona.

Č. 12.494.

Policejní věci: I. Závěr úřadu, že žadatel o cestovní pas by mohl zneužítí své cesty k účelům ohrožujícím důležité zájmy státní bezpečnosti (§ 7 odst. 1 lit. d) zákona č. 55/1928 Sb.), přezkoumává nss podle § 6 zákona o ss. — II. Skutková podstata trestného činu, který byl amnestován rozhodnutím presidenta republiky z 16. června 1934, může býti položena za základ rozhodnutí podle § 7 odst. 1 lit. d) zákona č. 55/1928 Sb.

(Nález z 15. září 1936 č. 12.496/35.)

V ě c: Alice Sch. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 14. září 1934 o cestovním pasu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem policejního ředitelství v Praze z 9. července 1934 nebylo vyhověno st-lčíně žádosti o prodloužení cestovního pasu do všech evropských států podle ustanovení § 7 odst. 1 lit. d) zákona č. 55/1928 Sb.

Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Podle § 7 odst. 1 lit. d) zákona č. 55/1928 Sb. smí býti cestovní pas odepřen osobám, jejichž cesta do ciziny mohla by ohrožovati důležité zájmy státní bezpečnosti nebo důležité hospodářské zájmy republiky Československé, jakož i světoběžníkům ze zvyku.

Policejní ředitelství v Praze, opírajíc se o toto zákonné ustanovení, odepřelo st-lce prodloužití cestovní pasu do všech evropských států, vyslovivši, že tu je důvodná obava, že by jako činná stoupenkyně podvratného politického směru mohla zneužítí své cesty k účelům ohrožujícím důležité zájmy státní bezpečnosti. K tomuto závěru dospělo policejní ředitelství jednak na základě zjištění, že z materiálu zabaveného při domovní prohlídce provedené ve st-lčíně bytě v dubnu 1932 bylo shledáno, že pracovala ilegálním způsobem v komunistickém hnutí, jednak na základě zjištění, že v dubnu 1932 byla zadržena, rozdávajíc ilegální letáky před továrnou »Orion« v Praze XII., pro kterýžto delikt byla také rozsudkem kraj. soudu trestního v Praze z 20. března 1933 odsouzena. Žal. úřad potvrdil výměr I. stolice z jeho důvodů. Dospěl tedy v souhlasu s I. stolicí k závěru, že tu je důvodná obava, že by st-lka jako činná stoupenkyně podvratného politického směru mohla zneužítí své cesty k účelům ohrožujícím důležité zájmy státní bezpečnosti, na základě uvedených dvou skutkových zjištění.

Stížnost nepopírá, že obě uvedená skutková zjištění jsou správná, tvrdí jen, že žal. úřad nepřihlížel k námitce vznesené v odvolání z výměru I. stolice, ve kterém st-lka vytýkala, že činu, pro který byla rozsudkem uznána vinnou, se dopustila z mladické nerozvážnosti, že tento trestný čin byl amnestován a že před odsouzením a po něm vedla bezúhonný život a žádné politické činnosti nevyvíjí.

K tomu sluší uvést předem, že proti výměru I. stolice st-lka vůbec nebrojila námitkou, že před odsouzením a také po něm vedla bezúhonný život a že čin spáchala z mladické nerozvážnosti. Je proto neodůvodněná výtku, že žal. úřad k těmto námitkám nepřihlížel.

Stížnosti sluší dáti za pravdu jen potud, že žal. úřad neodpověděl výslovně v nař. rozhodnutí na námitku vznesenou v odvolání z výměru I. stolice, ve které st-lka tvrdila, že trestný čin, pro který byla odsouzena, byl amnestován a že politické činnosti nevyvíjí. Než v tomto opominutí nelze shledati v konkrétním případě podstatnou vadu řízení, pro kterou jedině nař. rozhodnutí by mohlo býti zrušeno.

Pokud jde předem o výtku, že úřad nepřihlédl k tvrzení, že st-lka politické činnosti nevyvíjí, jest uvést, že žal. úřad vedle tohoto tvrzení měl před sebou st-lkou nepopřené konkrétně doložené zjištění, že ještě v dubnu 1932 ilegálním způsobem v komunistickém hnutí pracovala. Když úřad toto konkrétní zjištění položil za základ svého úsudku, že je činnou stoupenkyní podvratného politického směru, dal tím zřejmě na-

jevo, že opačnému, nijak nedoloženému tvrzení st-lky nevěří a že tedy zmíněnou její obranu pokládá za věcně nesprávnou. Nebyla tedy tím, že žal. úřad výslovně na zmíněnou námitku neodpověděl, st-lce ztížena obrana, a nejde tedy o vadu podstatnou. Poněvadž pak správní řízení jest ovládáno zásadou volného hodnocení prostředků průvodních, nelze shledati ani podstatnou vadu řízení ani nezákonnost v tom, že žal. úřad tvrzení st-lčinu nevěřil, když měl před sebou nepopřené skutečnosti, z nichž mohl dospěti k závěru, že st-lka činnou stoupenkyní podvrtného směru politického jest.

K výtce, že žal. úřad neodpověděl výslovně na námitku, že trestný čin, pro který byla st-lka odsouzena, byl amnestován, sluší uvést, že podle čl. 1 rozhodnutí presidenta republiky ze 16. června 1934 (Věstník min. spravedlnosti ze 16. června 1934 č. 6 roč. XVI.), na které stížnost poukazuje, byly osobám, které byly přede dnem tohoto rozhodnutí občanským soudem pravoplatně odsouzeny pro přestupky nebo přečiny zákona na ochranu republiky, spáchané před 1. lednem 1934, k trestu na svobodě ne delšímu než jeden měsíc, prominuty tresty (zbytek trestů) pod podmínkou, že nebudou znovu odsouzeny k trestu na svobodě pro trestný čin spáchaný do 2 let ode dne tohoto rozhodnutí. I když tedy snad st-lka byla účastnou této amnestie, mělo to v zápětí jen, že jí byl prominut trest (zbytek trestu) s podmínkou v amnestičním aktu uvedenou, nebránilo to však správnímu úřadu, aby skutkovou podstatu, která byla základem onoho odsouzení, položil za základ svého rozhodnutí podle § 7 odst. 1 lit. d) zákona č. 55/1928 Sb., poněvadž amnestie ze 16. března 1934 takového účinku nemá. Jestliže však zmíněný amnestiční akt pro konkrétní spor je nerozhodný, nelze shledati ani podstatnou vadu řízení v tom, že žal. úřad na námitku vznesenou v tomto směru v odvolání z výměru I. stolice výslovně neodpověděl.

Č. 12.495.

Zemědělství. — Samospráva obecní. — Řízení správní: * Obci jako takové nepřísluší postavení procesní strany v řízení o vyklučení lesa podle § 2 lesního zákona z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z.

(Nález z 15. září 1936 č. 13.550/36.)

Věc: Obce Říčany a Radošovice proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. července 1934 ze 17. července 1934 a z 18. července 1934 o přeměně lesní půdy na pozemky stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Říčanech výměry z 30. března 1934 a z 5. dubna 1934 dal zúčastněným stranám Františku Josefu knížeti z L., spolku »Péče o zdraví venkova«, ing. Dr. Emanuelu T. a Dr. Josefu Š. podle § 2 lesního zákona z 3. prosince 1852 ř. z. povolení, aby určité